

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Opgejaagd wild

Dames, jullie blijven mij verbazen. Serieus en voor echt. Ik kreeg een paar zondagen geleden via Facebook een bericht van een Lustige Lezeres. Haar boodschap was van recht voor de raapse aard: “Hey Jeroen. Jij bent vrijgezel en ik ook. Ik hou van je schrijfsels en ik vind je aantrekkelijk. Heb je zin in een koffie of glas wijn samen? X.” Haar profielfoto etaleerde het prominent soort decolleté waar zelfs Marilyn Monroe van zou blozen.

Ik verschijn nu al een fraai aantal maanden wekelijks in NINA en samen met deze column groeide ook de toevloed aan flirterige, soms ronduit schalkse voorstellen. Eerlijk? Het went maar niet. Ik verbaas mij bij herhaling hogelijk over de portie durf die tal van deernes aan de dag leggen. Zij schrijven mij met de familiariteit van mensen die mij al decennia kennen én ze geven ook nog eens blijk van een dosis zelfvertrouwen die ondergetekende volkomen vreemd is. Dat zeg ik overigens zonder enige zweem van ironie en al helemaal zonder oordeel. *If anything*, dan denk ik: daar kan ik nog wat van leren, van die hitsige meiden. Nu zullen sommige betrokkenen wat die hormonentsunami betreft wellicht willen tegenstribbelen, maar laten we elkaar geen Liesbeth noemen: natuurlijk zijn jullie hitsig! Hemeltje nog aan toe!

Bon. Ik neem akte van al die geilheid. Ik ben er nog niet uit of ik ze flatterend vind en dat is geen valse

bescheidenheid. Ik vind mezelf onwaardig. Dat zal wel freudiaans van aard zijn en misschien zit er ook een jeugdtraumaatje onder, wie weet. Ik moet bekennen dat ik mij weleens opgejaagd wild voel. Dat is op zich oké. Meestal moeten vrouwen de mannen van zich afslaan. Ik kan mij daar voor het eerst in mijn leven iets bij voorstellen. Zou het iets zeggen over hoe ver de emancipatie gevorderd is? Als mannen zich evenzeer prooi gaan voelen als vrouwen, dan is echte gelijkheid weer een stap dichterbij. En dan kunnen we vervolgens allemaal samen werken aan een *modus vivendi* die het midden houdt tussen hoffelijkheid en respectvolle wellust. Met aandacht voor eenieders grenzen.

“Jij beseft niet wat die ogen van jou doen met een vrouw”, zegt mijn kersvers lief K. Zij kan het weten. “Misschien moet je toch gaan voor die koffie of dat glas wijn”, voegt ze er plagend aan toe. “Zonder meer, welteverstaan. En ik wil nadien een gedetailleerd verslag.”

Zo is ze wel, mijn lief. Heeft vragen voor tien. En een zwak voor goede boeken. In haar hoofd schrijft ze zelf al jaren aan een meesterwerk. Tenminste, daar verdenk ik haar van. In dat licht kan zo’n avondje uit van mij haar tot inspiratie zijn. Al is dat niet het punt. Het punt is eigenlijk: ik heb een lief. Ik! Heb! Een! Lief! Straf, ik weet het. O, en lieve Lady Cleavage: driewerf excuus, maar ik ben vrijgezel af. ■